

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Brně rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Davida Rause, Ph.D., a soudců Mgr. Kateřiny Kopečkové, Ph.D., a Mgr. Filipa Skřivana v právní věci

žalobce: **D. V. T.**
bytem X
zastoupen Mgr. Vratislavem Tauberem, advokátem
sídlem Lidická 960/81, Brno

proti
žalované: **Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců**
sídlem nám. Hrdinů 1634/3, Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 14.1.2022, č.j. MV-195168-4/SO-2021,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalované se náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhá zrušení rozhodnutí žalované ze dne 14.1.2022, č.j. MV-195168-4/SO-2021, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky (dále jen „ministerstvo“), ze dne 27.10.2021, č.j. OAM-01652-23/DP-2019, jímž byla zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu žalobce na území ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“).

I. Shrnutí žalobní argumentace

2. Žalobce namítá, že správní orgány nedostatečně zjistily skutkový stav věci a napadené rozhodnutí je tak nezákonné.
3. Žalobce namítá, že nemohl vykonávat nelegální práci tak, jak plyne z rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský a Zlínský kraj ze dne 31.10.2018, č.j. 17593/9.30/18-9 (potvrzeného rozhodnutím Státního úřadu inspekce práce ze dne 14.5.2019, č.j. 8879/1.30/18-5), podle něhož společnost Vinamek s.r.o. umožnila žalobci výkon závislé práce v období od 3.1.2017 do 23.11.2017, čímž porušila § 89 odst. 2 zákona č. 435/2004 Sb., o zaměstnanosti (dále jen „zákon o zaměstnanosti“). Žalobce odkazuje na § 98 písm. l) zákona o zaměstnanosti, podle něhož se povolení k zaměstnání nevyžaduje u cizince, který pobývá na území na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, jde-li o sloučení rodiny s cizincem, který na území pobývá na základě povolení k dlouhodobému pobytu.
4. Žalobce poukazuje na to, že na území České republiky pobývá již od roku 2012, jeho pobyt byl až do roku 2017 realizován na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny. Poslední pobytové oprávnění bylo s ohledem na § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců platné až do dne, kdy nabylo právní moci rozhodnutí o žádosti podané ze dne 11.1.2017, k čemuž došlo 15.8.2017. Žalobce tak dovozuje, že v období od 3.1.2017 do 15.8.2017 neporušil § 89 odst. 2 zákona o zaměstnanosti.
5. Podle žalobce bylo povinností správních orgánů, aby se vypořádaly se zachováním rovnováhy mezi důvody způsobilými pro zamítnutí žádosti a důsledky, které zamítavé rozhodnutí přinese do soukromého a rodinného života žalobce. Žalobce k pojmu jiná závažná překážka odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16.9.2019, č.j. 5 Azs 166/2019-30, a dovozuje, že na základě nesprávně zjištěného skutkového stavu nemohly správní orgány řádně posoudit přiměřenost dopadů zamítnutí žádosti do jeho osobní sféry. Rozhodnutí žalované má v tomto ohledu za nepřezkoumatelné. Žalobce poukazuje na to, že na území České republiky pobývá 10 let, jeho protiprávní jednání trvalo pouhé tři měsíce, a nadto se událo před 4 lety. Dále uvádí, že aktuálně při jeho pobytu na území České republiky narušení veřejného pořádku nehrozí; žalobce je hluboce integrován, úspěšně podniká, má zde přátele, značného stupně integrace dosáhl i jeho dospělý syn, který nadále vyžaduje v jisté míře pomoc a podporu žalobce. Dopady rozhodnutí jsou tak podle žalobce nelidské a nepřiměřené.

6. Ze shora uvedených důvodů zopakovaných v podané replice žalobce navrhl, aby zdejší soud napadené, jakož i jemu předcházející prvostupňové rozhodnutí zrušil. Na svém procesním postoji žalobce setrval po celou dobu řízení před zdejším soudem i po podání repliky, včetně jednání, které ve věci proběhlo.

II. Shrnutí procesního stanoviska žalované

7. Žalovaná odkazuje na obsah napadeného rozhodnutí, které považuje za dostatečně odůvodněné a vydané v souladu se zákonem.
8. Žalovaná navrhuje zamítnutí žaloby; na svém procesním postoji žalovaná setrvala během celého řízení před zdejším soudem, včetně jednání, které ve věci proběhlo.

III. Posouzení věci

9. Žaloba byla podána včas (§ 72 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního /dále jen „s.ř.s.“/), osobou k tomu oprávněnou (§ 65 odst. 1 s.ř.s.), žaloba je přípustná (§ 65, § 68 a § 70 s.ř.s.).
10. Zdejší soud napadené rozhodnutí přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s.ř.s.) podle skutkového a právního stavu ke dni rozhodování žalované (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná.
11. Ve věci proběhlo jednání.
12. Mezi účastníky řízení je sporu o to, zda se v případě zjištěného jednání žalobce (závislá práce mimo pracovněprávní vztah spočívající v šití potahů na pracovišti STIVAL AUTOMOTIVE s.r.o. po dobu více jak 10 měsíců) jednalo o závažnou překážku ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, která bránila vyhovět žádosti žalobce o prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem podnikání.
13. Zdejší soud se předně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí; tu však neshledal důvodnou, neboť z rozhodnutí žalované jasně plyne, jak žalovaná rozhodla a jakými úvahami a skutečnostmi se řídila, z jakých podkladů vycházela a jak se vypořádala s odvolacími námitkami. Napadené rozhodnutí je přezkoumatelné.
14. Podle § 44a odst. 3 zákona o pobytu cizinců se žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu podává ministerstvu na úředním tiskopisu, na kterém se podává žádost o vydání tohoto povolení. Na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36 a § 55 odst. 1 a 2 vztahují obdobně.
15. Podle § 35 odst. 3 zákona o pobytu cizinců dobu platnosti víza k pobytu nad 90 dnů a dobu pobytu na území na toto vízum nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).
16. Podle § 37 odst. 2 písm. a) zákona o pobytu cizinců ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže nastal některý z důvodů uvedených v § 56 odst. 1 písm. a), c), d), g), h) a j) až l) nebo v § 56 odst. 2 tohoto zákona.

17. Podle § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců ministerstvo cizinci dlouhodobé vízum neudělí, s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.
18. Podle § 5 písm. e) bodu 1 zákona o zaměstnanosti se nelegální prací pro účely tohoto zákona rozumí závislá práce vykonávána fyzickou osobou mimo pracovněprávní vztah.
19. Podle § 5 písm. e) bodu 2 zákona o zaměstnanosti se nelegální prací rozumí práce vykonávaná cizincem v rozporu s vydaným povolením k zaměstnání nebo bez tohoto povolení, je-li podle tohoto zákona vyžadováno, nebo v rozporu se zaměstnaneckou kartou, kartou vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrou kartou vydanými podle zákona o pobytu cizinců na území České republiky nebo bez některé z těchto karet; to neplatí v případě výkonu jiné práce podle § 41 odst. 1 písm. c) zákoníku práce.
20. Podle § 89 odst. 2 zákona o zaměstnanosti může být cizinec dále přijat do zaměstnání a zaměstnáván, má-li platné povolení k zaměstnání vydané krajskou pobočkou Úřadu práce a platné oprávnění k pobytu na území České republiky.
21. Podle § 98 písm. l) zákona o zaměstnanosti se povolení k zaměstnání, zaměstnanecká karta, karta vnitropodnikově převedeného zaměstnance nebo modrá karta podle tohoto zákona nevyžaduje k zaměstnání cizince, který na území České republiky pobývá na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny, jde-li o společné soužití rodiny s cizincem podle písmene a) nebo c) nebo s cizincem, který na území České republiky pobývá na základě platného povolení k dlouhodobému pobytu.
22. Podle článku 8 odst. 1 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod má každý právo na respektování svého soukromého a rodinného života, obydlí a korespondence. Podle článku 8 odst. 2 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod státní orgán nemůže do výkonu tohoto práva zasahovat kromě případů, kdy je to v souladu se zákonem a nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných.
23. Žalobce měl na území České republiky uděleno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání s platností od 13.7.2017 do 22.2.2019; dne 23.1.2019 podal žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za tímto účelem. Zároveň není sporu o tom, že žalobce pobýval na území České republiky od roku 2012 na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny až do 22.2.2017.
24. Správní orgány vyšly z toho, že z rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský a Zlínský kraj ze dne 31.10.2018, č.j. 17593/9.30/18-9 (potvrzeného rozhodnutím Státního úřadu inspekce práce ze dne 14.5.2019, č.j. 8879/1.30/18-5), vyplynulo, že společnost Vinamek s.r.o. umožnila žalobci v období od 3.1.2017 do 23.11.2017 na pracovišti STIVAL AUTOMOTIVE s.r.o. (na adrese Zarazická 311, Veselí nad Moravou) výkon závislé práce, a to mimo pracovněprávní vztah v období od 3.1.2017 do 23.11.2017, a dále bez povolení k zaměstnání v období od 23.2.2017 do 23.11.2017. Žalobce měl se společností Vinamek s.r.o. uzavřenou rámcovou smlouvu o dílo ze dne 3.1.2017, jejímž předmětem bylo „stanovení obecných podmínek, za nichž bude zhotovitel pro objednatele na základě jeho objednávek provádět šití autopotahů“.

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

25. Na základě této skutečnosti ministerstvo žádost žalobce o prodloužení dlouhodobého pobytu za účelem podnikání zamítlo, neboť dospělo k závěru, že výkon nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bodu 1 zákona o zaměstnanosti trvající 10 měsíců a 20 dnů představuje závažnou překážku pobytu žalobce na území ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.
26. K výkladu pojmu jiná závažná překážka ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců lze odkázat například na závěry rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 16.9.2019, č.j. 5 Azs 166/2019-27, podle nichž: *„Pojem jiná závažná překážka pobytu cizince na území představuje neurčitý právní pojem, jehož obsah a rozsah nelze obecně zcela přesně definovat. Při jeho aplikaci jsou správní orgány povinny patřičně odůvodnit, v jakém jednání žadatele o povolení k dlouhodobému pobytu tuto překážku spatřují. Nejvyšší správní soud přitom opakovaně uvádí, že při aplikaci neurčitých právních pojmů dává zákonodárce správnímu orgánu prostor ke zhodnocení, zda je možné konkrétní případ pod daný pojem podřadit či nikoliv. Nejprve je tedy nezbytné vymezit rozsah pojmu jiná závažná překážka pobytu cizince na území – tj. vymezit, jaký význam tento pojem skutečně má. Následně je správní orgán povinen vyhodnotit, zda lze skutkové okolnosti projednávané věci zařadit do rámce vytvořeného jeho rozsahem – tj. jaké skutečnosti konkrétního případu lze pod daný pojem podřadit (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 19. 1. 2012, č. j. [9 As 80/2011 - 69](#)). S neurčitými právními pojmy se přitom můžeme setkat v normách vázaných, kde s naplněním obsahu předmětného pojmu spojuje zákon jediné možné právní řešení. V takové situaci musí správní orgán postupovat právě takovým způsobem, jaký konkrétní právní norma předpokládá. Je-li však neurčitý právní pojem obsažen v normě počítající se správním uvážením, má při vlastním rozhodování správní orgán na výběr.“*
27. Nejde přitom o jakékoliv pochybení či jednání, ale skutečně o jednání natolik závažné, že další prodloužení či vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu neumožňuje, na což poukazuje i žalobce v podané žalobě. Ve vztahu k nyní posuzované věci, kdy jde o výkon nelegální práce cizincem, jsou dále případné i závěry Nejvyššího správního soudu, že „... je však třeba vždy přiblížit ke konkrétním skutkovým okolnostem výkonu činností, které by bylo možné označit za nelegální práci. Je tedy nutné, aby konkrétní okolnosti nasvědčovaly takové intenzitě případného porušení pravidel o zaměstnanosti, resp. intenzitě porušení veřejného zájmu na ochraně pracovního trhu, která by ospravedlňovala aplikaci závažných překážek bránících dalšímu pobytu cizince na území (srov. např. rozsudek ze dne 8. 8. 2019, 9 Azs 192/2019 – 25, ze dne 23. 10. 2019, č. j. 9 Azs 235/2019 – 33, či ze dne 28. 11. 2019, č. j. 10 Azs 98/2019 – 32). Vodítko, jak intenzitu porušení pravidel o zaměstnanosti hodnotit, již Nejvyšší správní soud správním orgánům poskytl ve svých dřívějších rozhodnutích. Podstatné je zejména, zda cizinec mimo výkon nelegální práce plnil či neplnil účel svého pobytu. Soud také potvrdil, že pod pojem jiná závažná překážka lze podřadit situaci, kdy cizinec vykonával závislou práci bez platného povolení k zaměstnání dlouhodobě; v minulých případech vždy šlo o dobu minimálně dvou let (rozsudek ze dne 16. 5. 2018, č. j. 10 Azs 197/2017 – 53, ze dne 3. 7. 2018, č. j. 6 Azs 178/2018 – 24, či ze dne 20. 2. 2019, č. j. 6 Azs 7/2019 – 19).“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30.4.2020, č.j. 1 Azs 23/2020-36).
28. Těmto judikатурním požadavkům žalovaná i ministerstvo dostály. Žalovaná se ztotožnila s názorem ministerstva s tím, že jednání žalobce je třeba vnímat jako důvod, pro nějž mu

neměl být umožněn další pobyt na území; porušení předpisů je natolik intenzivní, aby jej šlo podřadit pod pojem jiná závažná překážka, a je ve veřejném zájmu, aby na území České republiky pobývali cizinci, kteří nevykonávají nelegální práci a pobývají zde v souladu se zákony. Výkon nelegální práce je podle žalované závažným porušením právních předpisů a jednotlivá kritéria pro posouzení přiměřenosti je třeba vždy posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu na území České republiky s opačnými zájmy státu, jde o vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu. Ministerstvo na straně 4 svého rozhodnutí uvedlo, že pojem závažná překážka pobytu cizince na území je neurčitým právním pojmem, jehož obsah je třeba vymezit s ohledem na konkrétní případ a jeho okolnosti při dodržení základních zásad postupu správních orgánů. Poukázalo na § 2 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu, podle něhož veřejný zájem je bezpochyby zájmem, aby byly dodržovány zákony České republiky a právní normy v nich obsažené nebyly ze strany subjektů práva obcházeny. Obcházení institutů upravujících v zákoně o zaměstnanosti podmínky zaměstnávání cizinců prostřednictvím obchodně-právních vztahů je bezpochyby jednání v rozporu s veřejným zájmem na dodržování právních předpisů na poli zaměstnanosti. Výkon nelegální práce žalobce trval minimálně 10 měsíců, nejednalo se tedy o práci nahodilou či krátkodobou. Jeho závažnost lze dovozovat i z toho, že novelizace zákona o pobytu cizinců tento přestupek zařadila do textu zákona jako důvod pro zamítnutí zaměstnanecké karty.

29. Odkazuje-li tedy žalobce v žalobě na závěry výše citovaného rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 16.9.2019, č.j. 5 Azs 166/2019-30, tak správní orgány podle něj postupovaly, neboť vyhodnotily pochybení žalobce jako závažné, a to předně z toho důvodu, že jednání žalobce trvalo několik měsíců a šlo o dlouhodobý a stálý výkon nelegální práce, nikoliv výkon nelegální práce ojedinělý či nahodilý. S ohledem na jednání popsané závažnosti proto není relevantní ani doba čtyř let, které od něj uplynuly do doby vydání prvostupňového rozhodnutí. Nadto výkon nelegální práce ve smyslu § 5 písm. e) bodu 1 zákona o zaměstnanosti trval v období, kdy měl žalobce vízum k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny, po podání žádosti o dlouhodobé vízum za účelem podnikání, a i poté, co mu bylo uděleno dlouhodobé vízum za účelem podnikání. Jinými slovy, takové jednání žalobce nesnižuje jeho závažnost, nýbrž vypovídá o tom, že bez ohledu na účel jím uděleného pobytu žalobce konstantně a dlouhodobě vykonával pracovní činnost v rozporu s pracovněprávními předpisy na území státu, kde pobýval.
30. Poznamenává-li žalobce v žalobě, že ministerstvo bez výhrad závěry orgánů inspekce práce převzalo, tak zároveň nerozpoukazuje, že by na uváděném pracovišti závislou práci fakticky nevykonával. Namítá-li nesprávné zjištění skutkového stavu, tak to konkrétně odvozuje od určení délky trvání nelegální práce; má za to, že taková práce trvala pouze tři měsíce, a to s odkazem na jeho poslední platné pobytové oprávnění za účelem společného soužití rodiny (do 22.2.2017).
31. Namítá-li žalobce, že pobýval na základě tohoto povolení na území České republiky až do 15.8.2017 na základě fikce ve smyslu § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců, a proto podle § 98 písm. l) zákona o zaměstnanosti žádné povolení k zaměstnávání nepotřeboval, tak tuto argumentaci žalobce uplatnil až v podané žalobě, tudíž se jí ani správní orgány nezabývaly.
32. Takto předestřená argumentace se však míjí s pojetím závažné překážky tak, jak ji posuzovaly správní orgány; ty totiž posuzovaly prokázaný výkon závislé práce mimo Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

pracovněprávní vztah v období od 3.1.2017 do 23.11.2017 (nikoliv výkon závislé práce bez pracovního povolení). Přestože se z rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský a Zlínský kraj ze dne 31.10.2018, č.j. 17593/9.30/18-9, podává, že nelegální práce spočívala vedle výkonu práce mimo pracovněprávní vztah také ve výkonu práce bez povolení k zaměstnání v období od 23.2.2017 do 23.11.2017, tak tuto skutečnost správní orgány do posouzení, zda jednání žalobce představuje jinou závažnou překážku ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců, nezahrnuly. Podstatné je, že vycházely ze zjištění, že žalobce na základě rámcové smlouvy o dílo ze dne 3.1.2017 ve skutečnosti vykonával závislou práci mimo pracovněprávní vztah.

33. Proto ani argumentace žalobce ohledně vlivu fikce oprávněného pobytu ve smyslu § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců na povinnost mít pracovní povolení (do 15.8.2017) není ve vztahu k nyní posuzované věci relevantní, a spíše se dotýká správnosti závěrů rozhodnutí Oblastního inspektorátu práce pro Jihomoravský a Zlínský kraj ohledně doby, po kterou měl žalobce disponovat povolením k zaměstnání. Tato otázka však již překračuje předmět soudního přezkumu nyní posuzované věci, neboť o chybějící povolení k zaměstnání správní orgány své závěry neopírají. Z téhož důvodu se i polemika vedená účastníky řízení u jednání o tom, jakým způsobem mohl žalobce realizovat pracovní činnost v době fikce oprávněného pobytu ve smyslu § 47 odst. 4 zákona o pobytu cizinců (zda mohl podnikat či se nechat zaměstnat), míjí s nosnými důvody napadeného rozhodnutí.
34. Zdejší soud k námitce nesprávného zjištění skutkového stavu uzavírá, že se v případě žalobce tedy nejednalo o protiprávní jednání po dobu 3 měsíců, jak dovozuje žalobce v podané žalobě, ale po dobu 10 měsíců a 20 dnů, jak uvedly správní orgány.
35. Pokud jde o námitku, že rozhodnutí je nepřiměřené a že se žalovaná nevypořádala s tím, aby byla zachována rovnováha mezi důvody způsobilými pro zamítnutí žádosti a dopady do rodinného a soukromého života žalobce, pak ani tuto námitku zdejší soud neshledal důvodnou.
36. Nejvyšší správní soud ve své judikatuře vymezil kritéria, která je třeba brát v potaz při posuzování otázky přiměřenosti ve věcech cizinecké agendy. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 6.8.2013, č.j. 8 As 68/2012-39, jsou jimi: „(1) *povaha a závažnost dotčeného veřejného zájmu (např. závažnost porušení veřejného pořádku či trestného činu spáchaného cizince); (2) délka pobytu cizince v hostitelském státě; (3) doba, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; (4) stěžovatelova rodinná situace (např. doba trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru); (5) počet nezletilých dětí a jejich věk; (6) rozsah, v jakém by byl soukromý a/nebo rodinný život cizince narušen (tj. vliv na ekonomický, osobní a rodinný život jednotlivce, včetně vlivu na ostatní rodinné příslušníky, kteří by jinak měli právo zůstat v hostitelském členském státě na základě samostatného pobytového oprávnění); (7) rozsah a intenzita vazeb na hostitelský stát (příbuzní, návštěvy, jazykové znalosti apod.); (8) imigrační historie dotčených osob (např. porušení imigračních pravidel v minulosti); a (9) věk a zdravotní stav dotčeného cizince (srov. zejména Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku, rozsudek, 31. 1. 2006, č. 50435/99, § 39; a Ünér proti Nizozemsku, rozsudek velkého senátu, 18. 10. 2006, č. 46410/99, body 57-58).“ (dále kupř. body 28 a 29 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 18.5.2022, č.j. 4 Azs 382/2021-61).*

Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

37. Přiměřeností se žalovaná zabývala na straně 5 až 7 napadeného rozhodnutí. Podle žalované šlo v daném případě o závažné porušení právních předpisů České republiky, kdy zájmem státu je, aby na jeho území pobývali cizinci dodržující zákony České republiky; přihlédla přitom také k délce výkonu nelegální práce. Dále žalovaná zohlednila, že žalobce pobývá na území České republiky společně s manželkou a již zletilým synem, kteří mají neukončená řízení o žádostech o dlouhodobý pobyt. Zamítnutí žádosti žalobce bude podle žalované sice mít negativní vliv i na jejich žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem společného soužití rodiny na území, neboť nositelem oprávnění ke sloučení je právě žalobce, nicméně oba mají rovněž podané žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu za účelem podnikání. Pokud tedy budou z jejich strany naplněny podmínky pro udělení těchto pobytových oprávnění, budou moci i nadále na území České republiky pobývat a podnikat. Délku dosavadního pobytu v návaznosti na porušení právních předpisů České republiky pak žalovaná důvodem pro jiné posouzení žádosti neshledala, stejně jako obtíže spojené s vycestováním v souvislosti s pandemií onemocnění COVID-19 (tyto obtíže jsou totiž celosvětové). Dále žalovaná neshledala porušení základních lidských práv a svobod žalobce s tím, že v daném případě převážil veřejný zájem nad zájmem žalobce. Zároveň žalovaná odkázala na usnesení Ústavního soudu ze dne 24.4.2012, sp. zn. Pl. ÚS 23/11, podle něhož do soukromého a rodinného života může fakticky zasáhnout až rozhodnutí bezprostředně vedoucí k nucenému opuštění země, a dodala, že subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky neexistuje a je věcí suverénního státu, za jakých podmínek připustí pobyt cizinců na svém území. Obdobným způsobem otázku přiměřenosti rozhodnutí vyložilo i ministerstvo, zejména na straně 6 prvostupňového rozhodnutí, kde uvedlo, že žalobce sice pobývá na území od roku 2012, avšak v zemi původu žije jeho matka, tudíž nemohlo dojít ani ke zřetření veškerých vazeb k zemi původu. Ministerstvo zohlednilo i dobrý zdravotní stav žalobce, který zvládá vykonávat manuální práci, a proto by mu případný návrat do země původu neměl bránit v rozvoji ekonomických aktivit; zároveň mu nic nebrání, aby si požádal o udělení jiného pobytového oprávnění.
38. S těmito závěry se ztotožňuje i zdejší soud a nemá je za nepřezkoumatelné. Jak již plyne z výše uvedeného, závažnou překážkou vedoucí k zamítnutí žádosti žalobce byla dlouhodobá nelegální práce; žalobce tuto práci vykonával po dobu 10 měsíců a 20 dnů bez ohledu na titul opravňující jej k pobytu na území České republiky. Namítá-li žalobce, že z jeho strany aktuální nebezpečí nehrozí, tak to ani správní orgány netvrdily, nicméně dostatečně odůvodnily, proč není v zájmu České republiky, aby mu byl prodloužen dlouhodobý pobyt; žádné žalobcem namítané okolnosti nejsou způsobily tuto správní úvahu natolik zpochybnit, aby zdejší soud mohl dovodit nezákonnost rozhodnutí správních orgánů.
39. Zdejší soud s ohledem na výše uvedené neshledal žalobu důvodnou a nad rámec uplatněných žalobních bodů nezjistil vadu, jež by atakovala zákonnost napadeného rozhodnutí, ani jemu předcházejícího prvostupňového rozhodnutí, a k níž by musel přihlížet z úřední povinnosti, a proto žalobu podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.

IV. Náklady řízení

40. O nákladech účastníků řízení zdejší soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. Žalobce nebyl ve věci úspěšný, a proto mu nenáleží právo na náhradu nákladů řízení; to by náleželo procesně Shodu s prvopisem potvrzuje: R. L.

úspěšnému účastníkovi, kterým byla žalovaná. Zdejší soud však nezjistil, že by žalované vznikly náklady nad rámec její běžné úřední činnosti, a proto rozhodl, že se jí náhrada nákladů řízení nepřiznává.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Brno 26. dubna 2024

David Raus v.r.
předseda senátu